

FOLK OG LAND

Vi har tid til å vente — enda en tid. Ynkkeligheten kommer for dagen sammen med sannheten.

(Knut Hamsun).

Herr Kristian Skarå
Tåsenvn. 79
Ullevål-Hageby

Quislings avsløringer i 1932

Vi gjengir her et utsnitt av Vidkun Quislings forklaring i retten høsten 1945 om den såkalte Quisling-sak i 1932. Denne forklaring er illustrerende for de politiske forhold den gangen.

Så kom trontaledebatten i 1932. Da sa statsminister Hundseid til meg på forhånd: «De kommer sikkert til å bli angrepet i trontaledebatten, og da må De forsvare Dem, og da synes jeg De bør legge frem der det som De har vist oss i regjeringen.» Jeg hadde nemlig vist bonderegjeringen forskjellige dokumenter i forbindelse med de saker jeg har nevnt fra Russland, meget kompromitterende dokumenter. De hadde gått rundt i regjeringen. Regjeringen hadde bevilget

10 000 kroner til nærmere undersøkelse av de dokumentene. Så sa jeg at jeg skal gjerne ta opp saken der, og det gjorde seg også. Før jeg tok opp den saken, gikk jeg til Hundseid to ganger og spurte ham: «Skal jeg virkelig nevne navn i den saken», og jeg sa — det var en liknende innstilling som lagmannen tok overfor meg — at jeg ikke ønsket å gå så sterkt til felts i den saken. — Men Hundseid sa: «Ja, naturligvis skal De nevne navn.» Jeg gikk til ham en gang til: «Vil De virkelig at jeg skal nevne navn i den saken?» — «Ja, absolutt!» sa han. «De skal nevne navn.» Det gjorde jeg imidlertid ikke likevel, til tross for det foredrag jeg holdt. Da jeg hadde holdt foredraget, var hele Stortinget rødt og blekt, og Mowinckel var rasende og kom mot meg og sa at nå har De ødelagt alt sammen. Så sa jeg: «Hva har jeg ødelagt?» Den eneste som forsvarte meg var Ameln fra Bergen, han var visst blitt banket opp av en kommunist en gang og hadde hatt en affære selv. Men han var den eneste som tok meg i forsvar. Statsminister

(Forts. side 5). med. Man skjeler mellom

Vi vil i tiden fremover gjengi fragmenter av et forsøk på å lage en sammenhengende oversikt over hendelsesforløpet fra 1932 og til etterkrigsoppgjørets begynnelse i 1945.

Artiklene vil ikke bli nummerert, men datert med det datum hvorunder hendelsen eller dokumenteringen opprinnelig fant sted. På denne måte kan andre artikler komme på rett plass i sammenhengen for dem som vil samle og oppbevare artiklene, såfremt de samles på løssblader.

Vi ser gjerne at leserne er oss behjelpelige med å finne fram til dokumentariske uttalelser og hendelser som har hatt påvirkning på utviklingen eller er typiske for hendelsesforløpet.

Dagbladet foretrekker sigøinere fremfor tyskere

Det motsetter seg med nebb og klør at tyskere får bosette seg her i landet, mens det med demokratisk indignasjon kritiserer bestemmelsen om at sigøinere og andre omstreifere er forbudt adgang til riket. Jeg skal nå forsøke å bringe Dagbladet til fornuft.

Det er en demokratisk løgn at alle mennesker er like. Erfaring sier oss at folk selv innen en nasjon er ulike, til dels meget ulike m.h.t. fysiske, intellektuelle og moralske egenskaper. Som vi vet går såvel gode som dårlige egenskaper i arv til etterkommerne. Det er da meget om å gjøre så vidt mulig å kunne føre over bare de gode egenskaper.

Av gode moralske egenskaper kan jeg nevne ærbødighet, troskap, pålitelighet, sannferdighet, arbeidsomhet, tapperhet, offervilje, utholdenhet, åndelig renslighet o.s.v. At menneskene har slike egenskaper er selvfølgelig av den største betydning for dem selv og samfunnet. Det er vel Dagbladet enig i. Folk er derfor ikke likegyldige m. h. t. hvem man gifter seg

og lavverdige slekter. Takket være våre på dette område slappe og uvitende myndigheter er det i følge dr. Mjøens opplysninger i hans bok om arvelighet sluppet inn i landet flere internasjonale forbryterslekter som det norske samfunn er belemret med. Men går man videre og sammenlikner de forskjellige menneskeraser, blir forskjellen m. h. t. nevnte egenskaper større. Man kan tale om menneskerettigheter og diskriminering så meget man vil; man kan ikke komme bort fra at den nevnte forskjell er så stor at det er helt forkastelig å blande høyverdige og lavverdige raser sammen. Sammenblanding betyr jo at den forholdsvis høyverdige rase blir dårligere. Det var etter min mening intet å si på at jøder fikk adgang til riket. Jødene er like så høyverdige som vi. Heller ikke er det noe å innvende mot at jesuitter får lov til å bosette seg her, da de jesuitter som vil komme hit fra utlandet sikkert ikke er verre enn de jesuitter vi allerede har innen vår egen nasjon, særlig blant politikere og prester. Det var da også bare religion og ikke rase-

Roosevelt avsto japansk overgivelse 7 måneder før kapitulasjonen

7 måneder før Japan endelig overga seg, var det rede til å kapitulere. President Roosevelt ble overtalt av sine sovjet-vennlige rådgivere til å avvise det japanske kapitulastilbud, fordi Sovjet ønsket at kampen skulle fortsette, da sovjet så frem til den kommunistiske reisning i China og tanken på store territoriale landevinninger.

President Roosevelt hadde kjennskap til at Japan var rede til overgivelse to dager før han reiste til det fatale Yalta-møtet. Tilbudet ble for øvrig grunnlaget for de endelige betingelser syv måneder senere.

Disse faktiske opplysninger kjenner det avislesende publikum i USA fra de utallige artikler i pressen, men her i Europa, enn si i Norge, er de

messige hensyn som fikk grunnlovens fedre til å forby jøder og jesuitter å bosette seg her i landet. Men sigøinere er absolutt en mindreverdige rase i forhold til nordmenn. De har ikke de gode egenskaper som jeg har nevnt foran. Dessuten er de svake enn nordmenn fysisk. De står lavere enn disse også intellektuelt. Det vil derfor være galmannsverk å la dem komme hit. Å bruke uttrykket «bosette seg» passer ikke engang for sigøinernes vedkommende, da de er omstreifere og ikke vil ha fast bopel. Høyverdige raser må ha lov til å beskytte seg mot dårlig innblanding. Begrepet rasehygiene er visst ukjent for Dagbladet. Dette ord «demokrati» misbrukes nå over alt når det gjelder å utviske forskjellen mellom verdifulle og verdiløse her i livet. Det er et falskt og farlig spill som demagogene lever høyt på, således også Dagbladet.

Ottar Huuse.

ikke kjente. USA-pressen har brukt meget plass til avsløringene av kommunistinfiltrasjonen i Roosevelts administrasjon, og det er disse avsløringer som er årsak til de meget nødvendige undersøkelser av administrasjonens lojalitet som har vakt så stor motvilje i Europa og ikke minst i den norske pressen.

Det disse artikler behandler og som undersøkelser har funnet ut, er at personer som stod presidenten nær, overtalte ham til å gi Russland tillatelse til å gå med i krigen mot Japan bare fem dager før Japans overgivelse, en overgivelse som syv måneder tidligere var avslått. Resultatet var at Sovjet oppnådde å få veldige territoriale områder uten omkostninger og kom i en slik maktposisjon at det kunne få i stand den ulykkelige Korea-krigen.

Det var president Roosevelt, bare lesaget av Alger Hiss (den russiske spion) som ga Stalin disse konsesjoner stikk imot de sakkynndiges, admiralerne Kings og Nimitz og general MacArthurs råd. Han godtok bare Hiss' og prokommunisters råd. Hvis dette ikke i dag var et bevist faktum, var det ingen som ville ha trodd at det var mulig.

Når man også husker på at Roosevelt holdt tilbake opplysningene om de bebudede japanske angrep på Pearl Harbour, får man et underlig inntrykk av president Roosevelts handlemåte, og man forstår fullt ut at han kjempet for andre interesser enn de Forente Staters interesser. Han ville ha krig — og han var interessert i at krigen varte lengst mulig.

Det er denne mann som Norge hedrer ved en kolossalstatue under det ærverdige Akershus' murer.

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør,

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Om Dagbladets selvavsløring og McCarthyisme - -

Håkon Lie, sekretær i det norske Arbeiderparti, kjent for sin innsats i USA under krigen, mere kjent for valuta-transaksjoner etter krigen, har gitt ut en liten bok om kommunistenes infiltrasjonspolitik. Boken er meget opplysende og avslørende, og er etter vår mening et gledelig tegn på voksende forståelse for den fare kommunismen er.

Håkon Lie kommer i boken med en del antydninger om hvilke norske foreninger og institusjoner som er utsatt for systematiske infiltrasjonsforsøk og nevner også Dagbladet, som han mener «utvilsomt i dag er det mest effektive talerøret for Norges Kommunistiske parti.»

Dette fait Dagbladet tungt for brystet. På lederplass og på skandalesidene er det satt i gang kraftige angrep på Håkon Lie, og han sammenlignes med den stygge amerikanske busemannen McCarthy. Arbeiderpartiet, hvis sekretær Håkon Lie er, og på hvis forlag boken er kommet ut, skjelles ut etter beste Dagblad-oppskrift og det slåes fast at McCarthyismen har holdt sitt inntog i det fredelige og frie Norge.

*

Hva er McCarthyisme? Etter vår mening betyr det den selvforsvarskamp mot kommunistisk infiltrasjon som et lands regjering eller folkeforsamling setter i gang for å verne land og folk mot den bolsjevikiske gift. USA's folkeforsamling satte McCarthy i spissen for en komite med den oppgave å rydde vekk, ikke bare de kommunistiske infiltrasjoner, men også muligheten for slik infiltrasjon. Dette arbeide har McCarthy ikke greid å gjennomføre fordi han har fått en voldsom motbør fra kommunistinfiltrerte kretser — og det har vist seg at faktisk hele den norske pressen har fulgt de kommunistinspirerte paroler og har gått til felts mot en mann som egentlig skulle være norske lesere forholdsvis likegyldig. — Resultatet er at meningen om McCarthy er blitt totalt ensrettet og han sammenlignes med Hitler og all nazisisk styggedom.

På grunn av denne ensrettede omtale av McCarthy får vi i Folk og Land gjentagende ganger forsøkt å sette saken på rett plass, men hadde ikke ventet å få konkrete eksempler fra vår norske presseverden for våre argumenter.

For saken er jo at A-partiets hofforgan «Arbeiderbladet» og alle de andre norske aviser har ført stort an i kampen mot McCarthy. Det finnes vel ikke det nedsettende uttrykk eller den benevnelse av odiøs art som ikke er brukt mot denne mannen som ingen her hjemme kjenner fra annet enn avisees ensidige og nedrakkende opplysninger.

Så kommer det fatale at A-partiets fremste byråkrat gir ut en bok som beskriver kommunistenes taktikk og advarer mot den infiltrasjon som finnes i norske foreninger og sammenslutninger. Med andre ord går A-partiet inn for en opplysningskampanje med samme mål som McCarthy har. — Selv her på vårt eget lille berg begynner kommunistinfiltrasjonen å bli så generende at noe må gjøres. — Og det neste blir granskning — — —

*

På den annen side får Dagbladet den opplysende bok i vrangstrupen og setter i gang en skjelling og smelling og finner frem en mengde nedsettende ting om Håkon Lie, som intet har å gjøre med den foreliggende situasjon — og bekrefter der ved fullt ut det Håkon Lie fremsetter som en påstand, nemlig at Dagbladet er det beste talerør for kommunistene. For — når kommunistavisene raser mot boken, og det gjør de tilfulle, finner man det naturlig — de må jo forsvare seg mot angrep. Men når Dagbladet i den demo-

Hvor lenge dog - - -

Overlæge Johan Scharffenberg holdt den 11. ds. for overfylt hus et foredrag i Studentersamfunnet i Oslo om den norske utenrikspolitik.

Som alltid når overlægen har trådt offentlig fram i de senere år, avsluttet han med sitt: Quosque tandem — — «Det er langt fra at hele sannheten er lagt fram for det norske folk!» Til samme tid formante han den akade-

miske ungdommen til selv å sette seg inn i spørsmålene, til å granske det faktiske grunnlag og til å ta selvstendig standpunkt.

Måtte den gamle sannhetskjemper ord ikke falle på stengrunn blant de unge norske akademikere. Måtte de følge appellen — i deres egen, deres landsmenes og den norske historiens interesse. Myn-digheter og pressen sørger fortsatt for å holde tåkelegningen vedlike. Skal man ha håp om at den noen gang kan bli brutt og klarhet og sannhet vinne fram, burde man i første rekke kunne vente seg et initiativ fra de kretser som sitter inne med landets høyeste utdanning og som dertil har ungdommens pågangsmot.

La dere ikke lenger binde hva som helst på ermene, studenter. Tenk selv! Tenk selv og brenn ikke inne med de resultater dere kommer til! — Hjelp til å gjøre sannheten kjent blant deres landsmenn!

“Egne Meninger”

Første hefte (annen årgang) av magister Harald Nielsens tidsskrift «Egne Meninger» foreligger nu og inneholder flere vektige artikler ved siden av en rekke høyst fornøyelige og tankevekkende «noter».

Vi skal senere komme tilbake til artiklene i det foreliggende nummer, men vi vil allerede her gjøre oppmerksom på at man aldri (absolutt aldri!) leser noe av magister Harald Nielsen som man ikke på et eller annet vis har utbytte av. Han er vekkeren, — alarmklokken mot all åndelig ugidelighet og dorsk vanetenkning, en åndens Kerberos som ikke vil oss til livs på annen måte enn ved å stille det ubønnhørlige krav til oss at vi underkaster oss den møye å sette oss redelig inn i sakene og gjøre oss opp en egen, en selvstendig mening. Det koster, — ofte meget også, men heller ikke på det åndelige område får man noe billig av varig verd. Det er ikke standardiserte fabrikkvarer som sendes ut fra magister Ha-

rald Nielsens litterære verksted.

Som tidligere nevnt i vårt blad kan tidsskriftet bestilles ved henvendelse til Elof Petersens Bogtrykkeri, Gl. Kongevej 117, København 5. — Abonnementspris 12 kr. (danske) pr. år. Første årgang av tidsskriftet (innbundet i shirting) kan enn videre erholdes samme sted til en pris av 15 kroner (danske). Den vil være en ypperlig gavebok til enhver som setter pris på belæring og underholdning av gedigen art.

N. J.

En rumener ble av sin kone sendt i butikken for å kjøpe 2 kilo poteter. Han måtte stå i kø i over to timer, og da det endelig var hans tur, var potetene utsolgt.

Rasende kom han hjem, fant fram sin store revolver som han stakk i lommen. «Nå går jeg og skyter Gheorgiu Dej, han som er skyld i alt dette.»

12 timer senere kom mannen tilbake, skuffet og dødstrøtt. — «Har du gjort det?» spurte den fortvilede konen. «Umulig.» svarte mannen, «det var kø der også!»

kratiske frihets navn går kommunistenes erend har dette en uoverskuelig virkning til fordel for kommunistene og deres infiltrasjonspolitik.

DØDSSTRAFF

fordi den var psykologisk uunngåelig - - -

Det kristelige dagblad Vårt Land gjengir for 5. november 1946 et 3-spaltet intervju med den adrette professor A n d e n æ s. Vi kan ikke se at professoren har dementert de uttalelser som avisen tillegger ham. Men det kan jo bare bety at herr Andenæs mener at journalistikken er kommet ned på et så lavt og ubehagelig nivå at det er nytteløst å korrigere herskapene?

Bladet serverer Andenæs slik for leserne at han skal huskes:

«Det er ikke så mye av det en vanligvis forestiller seg ved «professoren» over Andenæs. Og det er ikke lett å se forskjellen på ham og studentene når han kommer over Universitetsplassen, men med sin sportsmannskikkelse, sin veltrimmede ånd og sine omfattende kunnskaper, — er han en ypperlig representant for den unge stab av lærerkrefter som etter hvert rykker inn i gamle Kongelige Frederiks og fører et friskt pust med seg inn i de hellige haller.»

Såvidt «Vårt Land. Når man tenker på Andenæs' store forgjenger i strafferett, så håper vi ikke bladet med ovenstående vil feste oppmerksomheten på etterfølgerens lette vekt? Det ble meget stille hvergang Jon Skeie kom inn i det fullpakkede auditorium nr. 4, selv om vi ikke kjente noe til hans tider på 100 meter...

Vårt Land spør Andenæs: Hva mener De om dødsstraffen?

Andenæs: «— I og med loven nekter å ta liv, understreker den prinsippet om livets ukrenkelighet.» Men så lar avisen Andenæs gallopere mer konjunkturbetont enn friskt henover ukrenkeligheten:

«Imidlertid var der forhold som under den situasjon som forelå, gjorde det psykologisk uunngåelig å komme utenom dødsstraff.»

Så nå kjenner vi til hva som bestemte livets ukrenkelighet under den Andenæsiske ægide ved salig Frederiks Universitet. Det er den til enhver tid herskende psykologiske uunngåelighet.

Alexander Lange.

Vest-Tyskland trer inn som suverren stat

Londonkonferansen i et nøtteskall

Vest-Tyskland: Storbritannia, Frankrike og USA er blitt enige om å gi Den vest-tyske Forbundsrepublikk full selvstendighet.

Europas forsvar: Vest-Tyskland og Italia tilsluttes Bryssel-pakten, hvis øvrige deltagere er: Storbritannia, Frankrike, Belgia, Holland og Luxemburg. Et råd bestående av ministre fra disse syv stater vil fastsette maksimalgrensen for medlemmenes rustninger.

Våpen: Vest-Tyskland har forpliktet seg til ikke å fremstille atomvåpen, kjemiske våpen og bakteriologiske våpen.

USA' militærstøtte: Utenriksminister Dulles lovet at amerikanske tropper fortsatt skulle stå i Europa.

Britisk militærstøtte: Storbritannia lover å holde 4 divisjoner og en taktisk luftstyrke stasjonert på det europeiske fastland på ubestemt tid.

NATO: Samtlige ni stater som deltok i London-konferansen, vil anbefale Vest-Tysklands opptagelse i NATO.

Tysklands samling: Vest-Tyskland går med på aldri å søke tysk samling eller grenseendringer gjennomført med makt.

Rustningenes størrelse: Vest-Tyskland må stille en hær på 12 divisjoner med i alt 500 000 mann. Krigsskipenes maksimale størrelse settes til 3000 tonn, og undervannsbåter må ikke være over 350 tonn. Luftstyrken blir på 1350 reaksjonsdrevne fly.

De økonomiske følger av Londonmøtet

Opprustningen av Vest-Tyskland vil føre til at den tyske eksport ikke lenger vil konkurrere så hårdt på verdensmarkedet og dermed fri de andre vesteuropeiske land for de eksportvanskeligheter de har hatt på grunn av Tysklands voldsomme produksjonskapasitet.

Bonn-regjeringen har hittil betalt 600 millioner mark (1 milliard kroner) pr. måned i okkupasjonsomkostninger til besettelsesmakterne. Hva militærutgiftene vil bli er ennå uklart, men det er helt klart at de vil bli betydelig større enn de nåværende okkupasjonsutgifter.

Tysklands forbløffende økonomiske gjenreisning skyldes ikke minst mangelen på vepnede styrker. Landet kunne

sette hele sin kraft inn på den sivile produksjon og ble hurtig en alvorlig konkurrent til de andre europeiske lands eksportproduksjon. — Disse land som allerede i en årrekke har måttet anvende verdige beløp på oppbygging av deres forsvar, vil heretter kunne konkurrere på mere like fot med Vest-Tyskland.

Opprustningen vil imidlertid ikke medføre noen forringelse av de økonomiske forhold i Vest-Tyskland. Tvert imot. Der må nå produseres en rekke varer til de militære behov, og en må regne med at der må bygges en rekke nye fabrikker og den i forveien lille arbeidsledighet vil avløses av underskudd på arbeidssøkende.

Hvor okkupantene ennå har noe å si

Tyskland får full suverenitet unntagen i to forhold. Det første er at de allierte forbeholder seg å delta i forhandlingene med Sovjet om Tysklands samling og det annet er at Vest-Berlin må holdes besatt inntil den tyske samling har funnet sted.

Forøk på å vinne Kesselring for Sovjet?

Berlin: I sovjet-tyske kretser er man meget skuffet over at forhandlingene mellom den flyktede sjefen for den vesttyske sikkerhetstjenesten, dr. Otto John, og generalfeltmarskalk von (Stalingrad) Paulus, som man hadde ventet seg så meget av, hadde et meget ugunstig resultat. Under forhandlingene la von Paulus ikke skjul på at han ikke ønsket noe som helst samarbeide med dr. John. Feltmarskalken sa også dette rett ut til doktoren.

Men sovjetrusserne er allikevel av den mening at man må fortsette å øke sin «psykologiske offensiv» mot vesten. Derfor er også Kreml mer interessert i von Paulus enn i noen andre. Dette er grunnen til at den sovjetiske oberst Stefanow innfant seg hos marskalken for noen dager siden. Sovjetrusserne skal ha uttalt ønske om at von Paulus setter seg i forbindelse med tidligere Wehrmachtgeneraler og forsøker å få disse til å komme og stille seg til tjeneste i Sovjetunionen. — Man diskuterte også hvilke tidligere generaler det kan være tale om. Oberst Stefanow mente det var verd et forsøk å komme i kontakt med marskalk Kesselring. — von Paulus skal imidlertid ha vært meget skeptisk overfor dette forslag, da han anser det som utelukket at Kesselring, tross eventuelle meget gunstige betingelser, ville gå i Sovjets tjeneste. (FEI).

Den kommende tyske hær

~~To år etter ratifikasjonen~~ av Londonoverenskomsten vil Vest-Tyskland antagelig ha den sterkeste, fullt motoriserte hær av alle vest-europeiske land. En hær som bak seg har den største reserve av forhenværende, krigserfarne soldater. Denne hæren på 12 divisjoner, 500 000 mann, skal ledes av 22 000 offiserer, derav ca. 50 generaler og kommer til å bestå av 6 panserdivisjoner, fire motoriserte infanteridivisjoner og to mekaniske divisjoner, foruten mindre spesialavdelinger. Hele hæren skal bygges opp på grunnlag av erfaringene fra det tyske Russlandsfelttog og Korea-krigen.

Startomkostningene anslås til 40 milliarder mark.

~~Månedslønnen skal være 120~~ mark for menige, 250 mark for korporaler og sersjanter, 300 mark for løytnanter og 700 mark for høyere offiserer.

Soldatene vil få tillatelse til å gå i sivilt tøy utenfor tjeneste, og de vil som regel ha tjenestefri hver helg.

Mellom fem og seks millioner vesttyske, tidligere soldater, som har deltatt i den siste krig, vil kunne innkalles i nødstilfelle, og i tilfelle krig vil alle menn under 60 år kunne kalles under fanene.

Planene for den nye tyske hær har ligget ferdig en tid og har vært utarbeidet av «Amt Blanck», et kontor direkte underlagt den vesttyske regjering.

Adenauers ønsker

Bonnregjeringen blir alene om å representere Tyskland overfor andre selvstendige stater og i hvilket som helst internasjonale råd.

Tyskland blir å betrakte som en fullt likeberrettiget partner i NATO og som en respektert nasjon i FN — dog uten medlemskap, men med samme garantier som medlemmene har.

Fredelig løsning på Tysklands problemer med dets tidligere fiender, herunder Sovjetunionen.

Tysklands gjenforening ved fredelige midler.

Vest-Tysklands sikkerhet må garanteres ved britiske og amerikanske garantier.

Garanti for at Vestmaktene betrakter et angrep på det isolerte Vest-Berlin som et angrep på dem selv.

Kremls atomhemmeligheter er kjent i vesten

München: På grunnlag av mange uavhengige opplysninger fra desserterte sovjetiske offiserer, diplomater og statsfunksjonærer samt fra tyske vitenskapsmenn, som ble deportert til Sovjet etter annen verdenskrigs slutt, men som senere har flyktet, har man nå kunnet utarbeide en oversikt over Kremls største hemmelighet — produksjonen av atomvåpen.

Ifølge Radio Free Europe er den sovjetrussiske atomproduksjonen konsentrert i fem hovedsentra, som på russisk kalles «Atomgrad», d.v.s. atomby.

Atomgrad nr. 1 ligger i Kaukasus på Savanjoens sørlige bredder i nærheten av sovjetrepublikken Aserbeidshjan. Her ble den første sovjetiske atombomben laget av samme materiale (U-235), som den første amerikanske. Uran til produksjonen av denne bomben kom fra de nærliggende fjell i Armenia. Arbeidet her ledes av professor Andrej Sjdanov, som er en slektning av den avdøde stifter av Kominform.

Atomgrad nr. II ligger i nærheten av byen Magnitogorsk. I 1945 ble et område på et hundre kilometer rundt byen omgjort til «dødsone», d.v.s. sivilbefolkningen ble evakuert og landsbyene ble jevnet med jorden. 7 pst. av atomgraden ligger under jorden, enkelte steder et hundre meter dypt. Her arbeider man med såkalte «elektronminer». Arbeidet ledes av fysikeren Pjotr Kapitsa, som i sin tid studerte i England.

Atomgrad nr. III ligger i fjelltraktene Pomir og er også ledet av professor Sjdanov. Blant de forskere som arbeider her er russerne Jofe, Vrolov, Rogovskij og Arkeljan samt to tyskere som ble deportert hit i 1945 — Hertz og Debbe. Den første atombombe med plutonium ble laget her i 1948.

Atomgrad nr. IV og V ligger i Usk-Ordinsk i Irkutsk-distriktet og ledes av professor Arkeljan, som er oppfinner av de såkalte «dødsstråler», og i Atomgrad nr. IV arbeider man med denne oppfinnelse og dens praktiske utnyttelse. (FEI).

KARL SEELAND

Dagsavisen VÅRT LAND

alias: "Den trofaste vardevakt"
over "vår kristne arv"

«Det kan vært nokså sunt i statskirkens land engang imellom å minnes hva kristendom er. Den er ikke en institusjon; ennu mindre en bok; allerminst en samarie eller et hus. Den er et liv i GUD etter JESU forskrift og eksempel.» — (Sitat fra B. B. om «Åndsfrihet» tredje utgave, side 179/180, dat. Paris i oktober 1885).

Slik så dikteren det, og sa det med rammende ord hva kristendom virkelig er. Når man så leser hva en person knyttet til bladet «Vårt Land» mener om «sann kristendom» og «vakt om vår kristne arv», i dette tilfelle det «meget kristelige blad» «Vårt Land», som i året 1954 har mistet ca. 5000 av sine abonnenter, etter hva vedkommende meddeler i en skrivelse, som fortrolig er sendt ut i ca. 650 eksemplarer til «Kjære kristne venner».

Det er jo ikke så lenge mellom hver gang dette blad er ute på tiggerstien. Tidligere presset jo prof. Hallesby det han kunne på «kristne meningsfeller» og organisasjoner, men nå må denne medarbeider, som i 3 — tre — år har slitt så ille i bladets tjeneste — opptil 8-10 timer pr. dag ved siden av sitt annet arbeide og gjøre knefall for dette blad, som det er GUDS sak å støtte, men hvor han oppfordrer disse særskilte «kristne venner» i 650 tilfeller å bli abonnentsamlere og delta i en utfordringskonkurranse til GUDS ære og redning for bladet.

«Mens flere avsier øker sitt abonnenttall i by og på land, går kristenfolkets eneste dagsavis på Østlandet og Sørlandet tilbake. Fra 1. januar 1954 har vi netto mistet ca. 5000 abonnenter. Situasjonen for Vårt Land er alvorlig,» skriver han.

Det har altså ikke hjulpet noe, at avisen fikk «nytt blod innsprøytet» ved pastor Fredrik Wisløff som medredaktør. Nå sist har den jo også fått Martin Ski som medredaktør, men det er samme elendigheten med avisen.

Og så må der appelleres sterkt til disse kristne venner med gudelige ord og påtrykk

av personlig art i følgende svulstige ord:

«Den kristne dagspresse har blant annet som oppgave å stå vakt om vår kristne arv. Vi skal elske og kjempe fram i folket det kristne livssyn. Vi er mobilisert til å gå foran i kampen mot all ugudelighet, fra hvilken kant den enn måtte komme. Dette er missionsoppgave av dimensjoner og som må glede enhver kristen sjel.»

Dessverre glemte både han og de andre i bladets ledelse å «mobilisere» sine krefter dengang da «Vårt Land» sammen med de andre «fant seg nødsaket til å suspendere de 10 GUDS BUD». Slik sto det samme meget kristelige blad «vakt om vår kristne arv».

Og da Hallesby ble overført både skattesvik og løgnaktige erklæringer «Til mine venner», så ble han av samme kristelige blad erklært «som edelt malm tvers igjennom».

Og det samme meget kristelige blad ga så sent som 9/11 1947 en meget rosende omtale av snikmorderen, bankrøveren, voldsmannen Asbjørn Sundes rå og kyniske bok: «Menn i mørket», hvor han åpent omtaler sine forbrytelser. Ja, eksemplene kunne forfleres, men dette viser vel tilstrekkelig hvorledes vaktholdet for den kristne arv ser ut der i gården.

Og for dette «vakthold» offerer det godtroende kristenfolk hundretusener, frempresset i GUDS navn og for GUDS sak. Men det gjelder jo eksistensen!!! Videre presses på med følgende appell:

«Det er med inderlig bønn til GUD jeg sender ut min appell. Jeg ber om at appellen må finne gjenklang hos Deg og hver eneste av de ca. 650 som vil motta dette skriv.

Vil DU — for sakens skyld — gi meg DITT håndslag på at vi fortsatt skal stå sammen for å redde bladet over på sikker grunn?

Vil DU — for sakens skyld — gjøre det beste for å tegne 2 nye abonnenter eller flere innen utgangen av august måned?

Vil DU — være med å dan-

Dømt av medskyldige

Rana herredsretts dom av 31. mars 1949 hører visstnok til de avgjørelser som vil holde varig pinaktighet i det norske rettsvesens annaler. I den sektor hvor kaos immervekk rår samt «Graad og Tænders Gnidsel»...

Begge de domfelte, Aksel Karelius Kolberg og Martin Johan Angell Kolberg var av herredsretten idømt hver sin bot på kr. 6000.— og kr. 60 000.— i inndragning. Begge anket til Høyesterett over saksbehandlingen, lovanven-

ne en bønnering om den kristne dagspresse?

Vil DU — i stillhet legge saken fram for GUD, be og lytte til hans tale?

«Som opptak til storaksjon for tegning av abonnenter som starter 1. september i år trenger vi i første omgang 1000 nye abonnenter. Vi har satt opp en liste på vel 650 navn — kvinner som menn — som vi vet ikke vil nøye seg bare å ønske lykke til, men som vil gjøre en innsats. DU, kjære venn, er en av dem som er oppført på listen. — Oppgaven går ut på skaffe minst 2 abonnenter hver...

Som Du vil se av bestillingseddelen skal denne aksjon gis form av en utfordringskampanje. For hver ny abonnent som DU tegner, utfordrer du en annen person til å tegne en ny abonnent... Vi vil følge opp aksjonen i vår egen avis med en stort anlagt reportasje... Samtidig utsendes et skriv med appell til våre eldre abonnenter (anslagsvis ca. 10 000) om å slutte opp om nyttegningen... — Får vi endel tusen abonnenter til vil vi få mulighet for å lage den fyldige og gode avisen som selger seg selv, fordi den blir uunnværlig».

Ja, der kunne siteres mere av dette brev, som «oser av» gudelige uttrykk. Men disse sitater kan være nok. Det forekommer meg i ethvert fall at det er noe av blasfemi å ville bruke GUD som abonnentsamler selv for det «meget kristelige» blad som varetar «vakten for vår kristne arv» på en så storartet måte.

Jeg tror at den kristne arv var langt bedre tjent med at bladet forsvant enn å danne «en hullet pengepung» for godtroende og saktmodige kristensjeler.

delsen, straffutmålingen og over fastsettelsen av inndragningsbeløpets størrelse. De gjorde blant annet gjeldende at domsmannen John Eilif Bottolfsen ikke skulle ha fungert som domsmann i saken.

«Herr Bottolfsen arbeidet nemlig som installatør ved de brakker vi hadde påbegynt i Glomfjord for firma Martens & Co., et arbeid som senere i sin helhet ble overtatt av nevnte firma. Det samme forhold gjør seg gjeldende for domsmannen Karl Sandå. Herr Sandå arbeidet under hele byggeperioden i Neverdal i vår tjeneste.» Hevdet de domfelte.

De domfeltes anke til Høyesterett fikk et negativt utfall for dem. Den kjente nasjonale eventyrforteller Ferdinand Schjelderup var førstvoterende. Høyesterett fant altså — ut fra det foreliggende — ikke grunn til å oppheve en i flere henseender tvilsom dom mot «entreprenører», selv om de to domsmenn måtte ha gjort «tyskerarbeid» hos de domfelte.

Sannelig må man utbryte på nynorsk

MARVELLOUS!

Alexander Lange.

Ja, hva med de andre?

På Arbeiderbladets kjente «Femte-siden» skrives følgende:

«For kommunistene helliger hensikten midlet. Men hva skal en si om andre som en har rett til å stille større krav til — — —?»

Ja, hva skal man si? Kanskje det måtte være tillatt å stille spørsmålet til artikkelforfatteren — det el vel som vanlig M. T.? Det skulle vel ikke egentlig være påkrevd å gå så langt for å kunne svare. Hensikten foran midlet er ikke noe ukjent fenomen på Youngstorget!

Norges-felttoget

Dr. phil. Arne Odd Johnsen har vært i USA og har sett gjennom de tyske dokumenter som amerikanerne tok som bytte og som er oppbevart i «Departmental Records Branch» i Alexandria i nærheten av Washington. Uten omkostninger fikk han mikrofotografert 35 bind med

Franske og norske patrioter

I et reisebrev til en avis leser vi flg.:

«Mange har betraktet franskmenn med en viss overbærenhet. Se bare hvordan det gikk i 1940 under tyskernes blitzkrig. Hvor ble det av Maginotlinjen? Og se på etterkrigsårene! Men disse forhold karakteriserer ikke den enkelte franskmann. Det er i denne forbindelse på sin plass å minne om den franske motstandsbevegelsen, om maquisens heltmodige kamp mot tyskerne. Her kom den riktige franske ånd til orde. Men så er det også maquisen som har fått sine minnesmerker i Frankrike — minnesmerker som for alle tider vil minne om hva Frankrikes sønner og døtre ytet da det gjaldt.»

Det lyder smukt, ikke sant?

Frankmennene tapte den krig de selv hadde erklært. Landet ble okkupert, og okkupanten for lempelig fram mot det beseirede folk. Men etter hvert kom «heltenene» til med sine bedrifter, som bestod i snikmord, fortrinnsvis på sine egne landsmenn, og alle slags sabotasjehandling. I åpen kamp dugde de ikke, men som snikmordere og ransmenn var de fremragende, og de har fått sine minnesmerker. Tyskerne ble nødt til å stramme tøylene etter hvert. Men dette var folkerettsstridig, sa sabotørene og sa snikmorderne. Det var forbrytelser mot menneskeheten, skrek «patriotene» i alle land.

Og da «freden» kom kunne de samme «helter» riktig utfolde seg. Og domstolene bisto med dødsdommer på løpende bånd. — Jo da, det ble greier! Da strømmet blodet som aldri før og tallet på drepte oversteg langt det antall som ble drept i selve krigen.

*

Dette var i Frankrike, men også her foregikk det mange stygge ting som snikmord, ran og tortur. «Heltenene» er dekorert og belønnet på mange vis, og den ensrettede presse sørger for å friske opp i minnet deres heltegjeringer. Og den glemmer heller ikke å «friske opp» overdrevne og til dels helt løgnaktige beretninger om tysk grusomhet, og — ikke minst — «vår» bistand til fienden. Men de 285 000 som ytet direkte bistand til fienden ved å arbeide for dem, de er beskyttet mot rettsforfølgning ved kongelig anordning utstedt i England av den flyktede regjering, som vel visste å beskytte sitt stemmekveg.

akter som angår Norges-felttoget.

Så vidt vi har forstått skal dr. Johnsen bearbeide dette materiale, og vi kan vel vente at diverse propagandapåstander og diverse misforståelser vil bli oppklart.

Sundes anke forkastet

Saken mot Asbjørn Sunde og Erling Nordby fikk i forrige uke sin endelige avgjørelse, idet Høyesterett avsa enstemmig kjennelse for at de tiltalte anker forkastes. Lagmannsrettens dom på åtte års fengsel for Sunde og tre års fengsel for Nordby blir derfor stående.

Påtalemyndighetene hadde som kjent ikke anket over straffutmålingen, men under prosedyren for Høyesterett la statsadvokat Dorenfeldt ned påstand om skjerpelse av Sundes straff fra åtte til ti år.

Politi

Ifølge en offisiell framstilling teller det bevegde folkepoliti i Øst-Tyskland 80—85 000 mann. Disse tropper er rene militære formasjoner etter sovjetisk mønster og forføyer over 1300 panservogner og motorisert artilleri og over 1300 artilleri, flak og panservåpen. Dessuten stiller Øst-Tyskland 55 000 mann sikkerhetspoliti, 12 000 mann spesialpoliti og 25 000 mann grensepoliti.

I Vest-Tyskland teller grensepolitiet 16 000 mann, utrustet med pistoler, gevær, maskingevær og 50 panservogner. — Forbundslandene disponerer vel 10 000 politifolk. Videre er det i Vest-Tyskland 90 000 politimenn utrustet med pistoler.

Forholdstallene mellom politi og befolkning er i Vest-Tyskland 1 : 450, i Øst-Tyskland 1 : 100.

Han ville kjøpe Malenkov, men ...

Berlin: (FEI) — De østtyske statsutvalgene HO har satt i gang en ny «kundetjeneste». — HO's handelsreisende besøker befolkningen på landsbygda og tilbyr dem portretter av Malenkov. En av dem kom til en bonde og tilbød ham et slikt portrett for ti mark. «Nei takk,» sa bonden, «det er altfor dyrt.»

Men den reisende, som var vant til at folk ikke ville kjøpe, pekte på krusifiket som hang på veggen og sa: «Se på det der, det har sikkert kostet mer enn ti mark og du har kjøpt det. Hvorfor kan du da ikke gi ti mark for et bilde av vår elskede fører, kamerat Malenkov?»

«Ja, ja,» svarte bonden og tittet bort på korset, «hvis De bringer meg han, Malenkov, på korset, så skal jeg gjerne spandere de pengene.»

Den Lauritz, - den Lauritz!

I anledning av sin 75 års dag takker Lauritz Sand i avisene rørt over den hyldest som er blitt ham til del. Bl. a. for at Det Mosaiske Trossamfund i Oslo i dagens anledning lot plante 5 trær i hans navn i «Haakon den syvendes lund» i Israel.

Det ville vel ha smakt jubilanten bedre om javanesiske plantasjearbeidere hadde plantet noen palmer i sin «æreslund». Også blant dem er han sikkert husket.

Farmer i Syd-Afrika pisket ihjel en av sine arbeidere.

Den transvaalske farmer, John Snyman, er ifølge melding fra London blitt idømt 18 måneders fengsel for å ha pisket ihjel en av sine gårdsarbeidere. Tiltalen lød på mord, men den eleverte engelske jury fant at det høyst kunne bli tale om legemsbeskadigelse, og dommen ble deretter.

Det gjaldt jo bare en sølle gårdsarbeider. Og da kan man etter grunnfestet engelsk oppfatning ikke ta for hårdt på en arbeidsherre. Det er da heldigvis forskjell!

Apropos Gyldendals leksikon

Man bør kanskje også være oppmerksom på at nevnte leksikon — i hvert fall min utgave av 1948 — ikke minst er en utskrift av strafferegisteret fra landsvikoppkjøret! Her vil man bl. a. finne domsresultatene for en lang rekke NS-medlemmer, hvis navn ellers ikke har noen betydning i dagens Norge, og til disse navn er knyttet slett kamouflerte, politisk anstrøkne kommentarer.

Til dette ville der ikke være noe å si, dersom linjen hadde vært fulgt konsekvent. Men De vil forgivevis lete etter lignende opplysninger når det gjelder statsminister Torp, Trammæl med konsorter og en lang rekke Mot Dag-medlemmer, som i dag sitter i landets nøkkelstillinger. Flere av dem ble dømt for å undergrave forsvaret. (Torp til 4 mndr. i 1919).

Tror De ikke, hr. redaktør, at det ville interessere almenheten betydelig mere å få lese litt omkring nåværende ledende personligheters fengselsvita — særlig når det dreier seg om en levende og fullt virksom statsminister — enn når det gjelder re-

Forts. fra s. 1.

Hundseid tok avstand fra meg, og regjeringen holdt et møte uten at jeg var til stede, hvor jeg ble avsatt som forsvarsminister. Mens dette skjedde, var reaksjonen utover landet en ganske annen, og formannen i bondepartiet som tilfeldigvis var på permisjon på Hedmark, sendte meg et lykkønskningstelegram i anledning av denne talen. Da bondepartiet merket at stemningen var en helt annen enn de trodde etter stemningen i Stortinget å dømme, kom de og ba meg om å bli sittende som forsvarsminister, for ellers ville det være bondepartiets ruin. Jeg sa at det er jeg ikke uten videre villig til å gjøre. Så forsøkte de å sette opp en rekke falske pressemeddelelser som skulle bortforklare det virkelige forhold, at de kjente disse dokumentene på forhånd. Så sa jeg: «Her er statsrådsprotokollen, hvor Deres navn står. De har bevilget 10 000 kroner til undersøkelse av disse dokumenter.» Så ga de seg på det, og så ble det til at jeg godtok en pressemeddelelse som ble sendt ut, og jeg ble sittende.

Kommunistisk definisjon av NATO

I «Encyclopedia fra A-Z» publisert i Leipzig i Sovjetunionen i fjor er følgende definisjon gitt av NATO: «Aggressiv, imperialistisk organisasjon som motarbeider de europeiske lands frihet og selvstendighet».

Nå vet vi endelig hvorfor Sovjet-Samveldet forlanger å bli optatt som medlem av NATO.

Tyske turister, som var i Danmark i sommer, ble ikke særlig begeistret for den mottagelse de fikk der, forteller et av de største tyske reisebyråene. Derimot var de meget fornøyd med sitt besøk i Sverige. Visselig ble de ikke mottatt på noen uforkammet måte i Danmark, sier turistene, men de merket over alt at de ikke var velkomne. Særlig hotell- og jernbanepersonalet tok kjølig imot dem.

Fria Ord nr. 38/1954.

lativt ukjente NS-medlemmer som ble kagstrøket og dømt under full offentlighet? I hvert fall må der være likestilling.

Jeg synes ikke De uten videre kan forkaste denne innvending, fordi om den kommer fra tidligere NS-hold

Farmand nr. 30/1954.

Quislings avsløringer

Så kom den såkalte Quislingsak i Stortinget, hvor jeg ble oppfordret til å legge frem alle dokumenter i den saken. Jeg var jo selv ikke et øyeblikk i tvil om at det jeg hadde sagt var sant, at det som jeg la frem var riktig. Jeg visste jo alt dette, det var for meg A.B.C., det var lyse dagen alt sammen. Jeg var jo helt på det rene med at alt dette var overensstemmende med virkeligheten, det kunne det ikke være noen tvil om, og de talte på knappene, mange av venstre, hva de skulle gjøre, enten de skulle gå mot det som var sannheten, eller om de skulle gå med det som var sannheten. Men til slutt torde de ikke annet, og så ble det to tredjedels flertall for at det var sant hva jeg hadde sagt. Og så hadde de vridd det til slik at arbeiderpartiet hadde foreslått at jeg på grunn av grov uforstand i tjenesten skulle avskjediges, altså tre tilbake, mens innstillingen fra den annen side gikk ut på at det foranlediget ingen forføyning, — nemlig ingen forføyning mot meg. Da de så hadde fått dette igjennom i Stortinget, heftet de seg ved dette at de sa at det foranlediget ingen forføyning fra Stortingets side, det var Mowinckel som uttalte dette. Dette måtte jo gi meg den største forakt for det parlamentariske liv. — Og så fortsatte det utover. Jeg holdt taler i studenterforeningen, hvor de leverte falske referater av mine uttalelser. De sendte meldinger på meg til Justisdepartementet om forskjellige ting, og min plan var å ta opp denne sak med kaptein Kullmann, som var sjef for torpedobatteriet på Oscarsborg, ta opp den sak med ham, først å få den avvirket og så oppta og få avvirket hele den øvrige sak og få ryddet opp i alt dette, som var en kreftbyld på vårt samfunn. Alt dette strandet på Hundseid, og på den daværende riksadvokat, som på alle mulige måter søkte å hindre dette. Men til slutt fikk jeg satt igjennom min vilje, og saken skulle tas opp i fullt omfang. Da de så dette, at saken skulle tas opp i fullt omfang, bestemte de seg til å styrte meg som forsvarsminister, og så

kom de i bonderegjeringen til meg — jeg vil ikke skåne disse folkene nå lenger — de kom og foreslo meg alle stillinger. Jeg skulle bli general, jeg skulle bli fylkesmann. — Nå hadde jeg fått igjennom hærordningen som jeg ville, — om jeg ikke ville gå ut av regjeringen, så regjeringen kunne bli sittende? Så sa jeg at jeg skal gjerne gå ut av regjeringen, men på en betingelse, at jeg forteller det norske folk hva slags personer dere er. Da sa de at da bortfaller det. Da de ikke kunne få meg vekk alene, og da Mowinckel ble advart mot å styrte meg alene, styrtet de hele regjeringen på 10 millioner. På et budsjettspørsmål fra 360 til 370 millioner styrtet de hele bonderegjeringen. — Så ble det spørsmål om det videre arbeid sammen med disse politiske partiene. Det var den gang tale om et samarbeid mellom høyre og frissinnede og bondepartiet, og de ville at jeg skulle være med der. Jeg talte med bondepartiet om saken, og jeg sa: «Jeg arbeider ikke sammen med dere før her blir skaffet rene og klare linjer. De kan gjøre hva De vil, her vil jeg ha oppreisning. Jeg vil ikke være med på slike ting i vår politikk som det som her er skjedd. De kan gjøre hva De vil.» De vred seg frem og tilbake og forsøkte på alle mulige måter å overtale meg. — Alt dette ligger i mitt arkiv. Men de kunne ikke bekvemme seg til annet enn ulne uttalelser. Det var ikke annet for meg enn å skille lag med disse folkene. De tilbød meg å bli stortingsmann, stortingskandidat i en sikker plass o.s.v. Jeg nektet å gå med på det, og jeg hadde ikke annen vei å gå enn å søke å danne en egen bevegelse og gjøre den nordiske folkereising i Norge — som var en bevegelse og ikke et politisk parti — gjøre den om til et politisk parti og søke å skape rene linjer omkring den og der utforme et bestemt program, og det gjorde jeg da våren 1933.

Vi fortsetter neste gang med stortingsinnstilling nr. 184 fra spesialkomiteen til undersøkelse av Quisling-saken.

En 80-årig leser skriver til oss: Har ikke vært NS og heller ingen jøssing. Har fulgt godt med hele tiden fra slutten av første verdenskrig og til dags dato med alt det forferdende som har hent i dette vårt Norge, det er ikke til å tro, hvis det ikke etter hvert er framkommet soleklare beviser.

Det ser lite ut for at det er satt krefter i gang for å få vårt rettsvesen i anseelse igjen, nesten tvert imot. Det siste en så til det sistnevnte var i rettssaken mot landsforrederen Asbjørn Sunde. Retten unnså seg nemlig ikke for å drysse blomster på kjeltringen for hans illegale gjerninger eller rettens sagt ugjerninger i krigstiden. Hvor mange menneskelig, direkte og indirekte, denne gangsteren har på sin samvittighet, er vel få som vet. Den dommen han fikk er nærmest å kalle en vennskapelig klapp på skuldrene. Hvilken dom ville denne karen ha fått, om han har stått for sin oppdragsgivers rett? Det hadde sikkert ikke blitt mange dagers rettsforhandling, men kort og godt direkte til galgen.

Hvordan er det i dag med kir-

ken? Ja, det ser nærmest dårlig ut. Før ulykkesåret og selv i okkupasjonstiden var kirkene godt besøkt. Yngre mennesker, ungdom og barn er blåst ut av kirken. Det sitter bare noen gamle mennesker der. Årsaken til denne ulykken er fremholdt så ofte at det er ikke nødvendig å skrive noe om det. Vil bare si at dette er også en Guds straffedom som har rammet det norske folk. Og en kan spå at straffen vil fortsette å komme fremover tiden på mangfoldige måter. Den som lever får se.

EN AV FOLKET.

*

En Urias-post

Bibelen forteller at David — jødernes konge — hadde tre hundre hustruer. Det står også at han var «mannen etter Jahves hjerte».

Han førte stadig krig med nabofolkene, men selv gikk han ikke i krigen. Han foretrakk å sitte på taket av slottet og sole seg.

Derfra fikk han en aften øye på en ung kvinne som badet. — Han ga straks et par av sine evnuer befaling om å hente henne. Han voldtok henne og lot henne så gå hjem igjen.

Kvinnen het Batseba. Hennes mann Urias. Denne sak kunne ikke skjules, — så meget mere som voldtekten fikk følger. David ble da bange for at hans trofaste tilhengere — frontkjem-

peren Urias — kunne komme til å hevne seg.

David ga derfor ordre til at Urias skulle sendes til de steder hvor kampen var hardest. — Hans jødiske kamerater skulle så trekke seg tilbake. Da måtte jo Urias (som ikke var jøde) bli drept av fienden. Og slik gikk det selvfølgelig.

*

De som nå styrer verden har besluttet at de ariske folkeslag skal utryddes. De skal «knuses som korn mellom to kvernsteiner», sier Jahve, jødernes gud. — Enhver krig er to kvernsteiner, som knuser en masse mennesker.

Men mellom de stor? «schlacht» har vi nå hatt de forholdsvis små kvernsteiner — Korea og Dien-bien-phu.

I Dien-bien-phu benyttet denne verdens herrer den samme fremgangsmåte som den David benyttet overfor Urias. Tyskerne (som allikevel skal utryddes fra jorden) ble satt på denne uriaspost. Så trakk man seg tilbake og lot dem i stikken. Det hele gikk fint etter programmet.

Det sier seg selv at helten fra Freudstadt og Dien-bien-phu skal heves opp til skyene av verdenspressen. Han har jo gjennomført sine oppdrag like så glimrende som kong Davids hærførere, da de sørget for å la Urias bli drept av fienden. Det tok seg jo penere ut enn om kongen selv hadde drept Urias.

R. SANDSTAD.

Kirkefronten

Herr redaktør,

I en av fjelldalene på østlandet hadde vi en sokneprest under okkupasjonstiden, som ikke la skjul på sin personlige mening og politikk den tid. Vi fikk da høre hatske uttrykk både fra prekestol og ellers om de styrende dengang. Og folk spurte ofte forundret over at slik framferd kunne gå an for en prest. Og sommeren 1942 viste han sin kristne tro ved å nekte å jordfeste en NS-mann, som døde brått av difteri. Da en av de pårørende var hos soknepresten, unnskyldte han seg først med at han hadde ferie, og da det ble spurt om å henvende seg til en av naboprestene, viste han ingen hjelpsomhet, men ytret bare «har dere bruk for noen prest da» Denne prestens opptreden var sårende for enken og familien. Familien henvendte seg da til nabopresten, som kom og forrettet greit. Det var stort framme av slekt, venner og NS-medlemmer. Avdøde var bare papirmedlem av NS, tilhørte statskirken og hadde intet utestående med kirken eller dens tjenere.

Jeg tør her spørre om Guri Flottorp tror at slike hendinger fra geistlig hold skaper forsoning? Og vi kjennar da litt til hvem som begynte med «hatsk og uforsonlig holdning».

Enig med N. C. Solheim i nr. 29.

T. RUUD.

Til

kommisjonærene

Kommisjonærene bes sende oppgjør omgående iflg. tilstillede notaer. Spar vår ekspedisjon for ekstra-arbeid med purringer.

Foran et matvareutsalg i Moskva sto en lang kø. Plutselig begynte en gammel mann å skelle ut sovjetregjeringen. «Det er regjeringens skyld at det ikke finnes nok mat, at barna sulter i hjel» ropte han. I samme øyeblikk kommer to mann fra det hemmelige politi til og arresterer mannen. De som sto i nærheten henvendte seg til politifolkene i et forsøk på å redde mannen. «La ham gå, kamerat, han er opplagt sinnsyk.» «Dumheter,» svarte politimannen, «hvis han var det, ville han ikke snakke så fornuftig.»

Vinterredskaper

Geitedoninger
Traktorrustninger
Lunnedragene «Sjølgod og Lunnelett».

Vi sender så gjerne tilbud.

H. SNAPRUD & CO.

KONGSBERG

Biler - Maskiner

Redskaper.

Tlf. 885 - 248.

A. OLESEN

Dyrekjøpt hevn

Det er ut fra sådanne overveielser, at Freda Utley i sin bok «Dyrekjøpt hevn» beskylder sitt folk, det amerikanske folk, for forbrytelser mot menneskeligheten. Hvorledes all denne urett forvoldte grenseløs fortvilelse, skildrer hun deretter ennå på grunnlag av inntrykk og opplevelser fra flyktningeleirene, og hun har hjerte nok til å forstå denne nød. Men, tilføyer hun, det er ikke bare den radikale tilsidesettelse av all humanitet, det er utøver dette en utpreget «amerikansk holdning», fremelsket ved den nære kontakt med kommunismen, som skapte mistillit, forbitrelse og hat i vide kretser i Vest-Tyskland. — Påstanden om en sådan forsyndelse mot demokratiet, mot grunnprinsippene i De Forente Staters egen politikk er det neste spørsmål som skal behandles.

AEMRIKANERNES SAMARBEIDE MED KOMMUNISTENE SKAPTE RYSTENDE TILSTANDER I TYSKLAND

Det er et rystende bilde Freda Utley tegner av tilstandene i den amerikanske sone i de første år etter kapitulasjonen, da det ved siden av den rettsforfølgning de allierte besettelsesmakter innledet, spesielt var amerikanernes samarbeide med kommunistene til en stor del representert ved jøder, som fremmet katastrofen. I denne sammenheng er det særlig avnazifiseringsdomstolens virksomhet som kommer på tale. Heri ser fru Utley nemlig et særlig pregnant uttrykk for «amerikansk handlemåte», da det nettopp var i det amerikanske besettelsesområde hvor kommunistene ved amerikanernes hjelp fikk mulighet for på alle mulige områder å utøve et sant redselsregimen-

te. Selv karakteriserer hun dette forhold med følgende ord:

«Hadde kommunistene i De Forente Staters regjering hatt den avgjørende innflytelse. kunne de aldri ha utrettet et bedre forarbeide for et kommunistisk herredømme i Tyskland enn det som i så henseende utrettet av militærregjeringen i de to første besettelsesår.»

DEN FULLKOMNE LOVLØSHET OG TERROR

Ved Nürnberg- og Dachau-Prosessene rammedes kun en liten personkrets. Nærmest verre var det at de prinsipper som bragtes i anvendelse i henhold til gitte anordninger ICS 1076/6, ga mulighet for å berøve flertallet av tyskere i den amerikanske sone deres frihet, deres eiendom og deres øvrige borgerlige rettigheter. Habeas-Corpus akten — en engelsk lov av 1679, ifølge hvilken ingen kunne arresteres uten forutgående rettskjennelse — sattes på ubestemt tid ut av kraft, og dermed kunne besettelsesmakten foreta arrestasjoner etter beste evne. Nettopp denne be-

stemmelse førte til de frykteligste vilkårligheter. Heretter kunne f. eks. enhver arresteres som bare kunne mistenkes for å ha motarbeidet de alliertes, deriblant altså også Sovjet-Russlands interesser. Militærregjeringen var ikke bare berettiget til å fjerne alle nazister fra offentlige stillinger, men også fra ledende poster innenfor de private erverv, samt «alle øvrige motstandere av allierte hensikter. Praktisk talt åpnedes der mulighet for å arrestere alle tyskere, unntatt sådanne som følte seg knyttet til kommunismen, da der dengang, som fru Utley mener, «blant de få ikke-kommunistiske tyskere neppe kunne ventes noe annet enn motstand mot den allierte politikk.

Resultatet var at der på grunnlag herav, i sammenheng med den såkalte «lov til befrielse for nasjonalsosialismen», innenfor den amerikanske sone kunne reises tiltale mot ca. 12 millioner innbyggere, mens denne sones samlede befolkning utgjorde 17 millioner. Tiltale kunne reises ikke bare mot

partimedlemmer, men også mot disse pårørende samt mot medlemmer av organisasjoner som på den ene eller annen måte hadde vært tilknyttet partiet. Bestemmelsene i den av Washington utstedte anordning JCS 1067/6 påbød at alle personer skulle arresteres, som hadde bekledd «viktige» stillinger innenfor riks- og kommuneforvaltningen, d.v.s. embetsmennene helt ned til soknerådsformenn samt alle ledende funksjonærer innenfor «industri, handel, landbruk og finansvesen». Man gikk altså ut fra den kommunistiske tese, at alle kapitalister eo ipso var nasjonalsosialister, og man lot i medfør herav de nevnte personers formue, det være seg fast eiendom, banktilgodehavender o.s.v. stille under offentlig kontroll.

NAZISTER OG ANTIKOMMUNISTER STILLES LIKE

Avnazifiseringen måtte der ved naturligvis føre til rent uhyrlige forhold, når anti-kommunist og nazist stiltes like; denne ordning hadde også mange ganger til følge at motstandere av nasjonalsosi-

Victoria**Gjesteheim**

Strandgt. 41

Telefon 497 - Egersund

Oslo StigefabrikkBrand-, maler- og skyvestiger
oljet, m/ kadimerte beslag

Inneh. Alf T. Lunde

Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Nettopp utkommet:

Astrid Berge

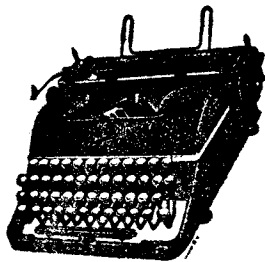
NOVELLERPris kr. 13.— (pluss porto).
Kan bestilles hos fru Astrid
Berge, Økernveien 255 B,
Oslo, mot inns. av beløpet el-
ler mot oppkrav.**SIGURD MYTTING:****Politisk dømt**

Kr. 5.— tilsendt.

Eget forlag

Adr. Tangen st.

Postgiro 455 29.

Reiseskrivemaskiner

Optima Plana kr. 185.—

Optima Elite » 515.—

Rheinmetall » 585.—

Avbetaling om ønskes.

SVERRE JACOBSEN

Ilseng

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlæge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

SkogeiereFor utbedring eller bygg-
ing av traktor-skogsbil-
vei er en «Pionjær» fjell-
boremaskin uunnværlig.
Slå dere sammen hvis De
mener den er for kostbar
å kjøpe alene.

Betalingen kan deles.

H. SNAPRUD & CO.

KONGSBERG

Biler - Maskiner

Redskaper.

Tlf. 885 - 248.

Nye biler selgesPerson vare- og lastebiler
med og uten kjøpetillatelse.

Bill. mrk. «Flere merker».

De leser denneannonsen. Andre folk
gjør det også. Bruk Folk
og Lands annonsespal-
ter.Følgende stensilerte verker av Gustav Heber fåes direkte
tilsende fra ham til følgende priser:Norske byjubiler. De religiøse problemer, Hallingdals
Fortid II. Ætten Svalestuen fra Nore, Norges Forsvar, Vå-
re Hærførere og Metaphysik, en filosofisk studie, hver kr.
10.00.Våre Lagmenn, Østfolds Urtid og Fortid, Telemarks
Urtid og fortid, Norske almenninger, hver kr. 20.00.

GUSTAV HEBER, Oscars gate 49, Oslo.

alismen på den ene eller annen måte ble forfulgt av avnazifiseringsdomstolen. De såkalte Spruchkammere, institusjoner der som oftest på avgjørende måte dominertes av kommunister, begynte snart en rettsforfølgning som ikke var mindre hensynsløs, perfid og brutal enn den som gjennomførtes av de nasjonalsosialistiske domstoler. — Også i dette rettsoppgjør eksisterte ingen rett, feiret ondskap, politisk hat, løgn og gemenhet sanne triumfer. Nazister og ikke-nazister rammedes i fleng. Blant dem som arrestertes, fantes der i München bl. a. prof. Adolf Weber, prof. Vorhölzer, som i 1933 måtte flykte til Tyrkiet, 1945 vendte tilbake, 1946 ble rektor for den tekniske høyskole og formann for gjenoppbygningskommisjonen i München. Han denusiertes kort etter sin hjemkomst for spionasje til fordel for Tyrkiet og tokes av amerikanske myndigheter i forvaring. Et år var han utsatt for alle slags ydmykelser, og alt i mens sto gjenoppbygningsarbeidet i den bayerske hovedstad i stampe.

Freda Utley gir hertil utal-

lige eksempler på hvorledes amerikanerne overdro ledelsen av det politiske utrenskningsarbeide til rendyrkede kommunister, som således kunne hevne seg på sine motstandere. Den første avnazifiseringsminister i Bayern var en kjent kommunist ved navn Schmidt. Etter 9 måneders forløp måtte han fjernes fra sin post «på grunn av uduelighet». Det endret imidlertid intet ved at kommunistenes totalitære innstilling fortsatt dannet grunnlaget for avnazifiseringen innenfor den amerikanske sone. — Schmidt fikk som etterfølger en mann ved navn Loritz, der som avnazifiseringsminister lot hundretusener av mennesker vandre i fengsel, inntil han selv arrestertes på grunn av kriminelle affærer. Deretter fulgte endelig 1947 en moderatt mann, dr. Ludvig Hagenauer, medlem av det kristelig-sosiale parti, som innledet en grundig kursendring ut fra den erkjennelse at anklagen mot de hundretusener av mennesker av formelle grunner hadde drevet tidligere motstandere av nasjonalsosialismen inn «i et sympati-fellesskap med de overbeviste

nasjonalsosialister». Imens søkte amerikanerne også å slå inn på nye veier. Først utstedtes der en «ungdoms- og armodsamnesti», deretter et amnesti for sværbeskadigede, krigsinvalidere og andre inntil 50 pst. arbeidsudyktige. Dessuten gjordes der nu forskjell mellom partifeller som var blitt medlemmer før henholdsvis etter 1933; de førstnevnte ble som gamle Pg-er hårdere straffet. Tross alt dette ble den amerikanske militærregjering ennu hengende med 3 700 000 naziforbrytere. Da dette konstatertes, ble ytterligere 1,5 millioner avskrevet som «nominelle Pg-er», d.v.s. som partifeller kun av navn. Så videreførtes løslatelser på måfå i større stil. Men meningsløs var utrenskningen fra først til sist, særlig fordi man også til en begynnelse innskrenket seg til å dømme de «små syndere», som derved rammedes særlig hårdt, for så langt om lenge å innlede prosess mot de store menn innenfor nazi-hierarkiet, som derved slapp desto billigere, fordi der simpelthen ikke var stemning for å la den kommunistiske hevnpolitikk rase videre.

Forts. fra foregående nr.

J. FREDRIK VOSS:

Okkupasjonstida i historielæreboekene

VIDKUN QUISLING OG NASJONAL SAMLING

Det segjer seg sjølv at den tendensiøse framstilling som disse lærebøkene har vist seg å gjeva av krigen og okkupasjonstida i 1940-45, og må ovra seg når det gjeld Nasjonal Samling og Vidkun Quisling. Ingen stad fær ein høyra noko om at Nasjonal Samling var ei rotvaksen norsk rørsle frå fyrst i 30 åra med eit nasjonalt program og kampfront serleg mot kommunistar og arbeidsparti, som gjekk sterkt inn for å tyna alt som heitte landsforsvar og forsvarsvilje i folket i denne tida. I bøkene her vert N.S. slege i spannet saman med tyskarane, går deim til hande i eit og alt, og medlemene vart nemnde nazistar. Dette ordet er, som vi veit, reit tysk og berre ei praktisk avstyting av Nationalsozialist, som er namnet for medlemene av Adolf Hitlers parti. Men i bøkene her vert det nytta nærast som skjellsord om N.S.-folk. T. Knudsen talar soleis om «Tyskerne og nazistene», B. Støkke om «Nazistene og de verste tyskerne», og Aksel Skretting kyter av heimefronten m. a. fordi «den skjøt noen av de verste nazibødlene». Historisk set er slikt det reine tullsnakk og kan snautt ha anna fyremål enn å forsvara og halda vedlike hjå den oppveksande ungdomen ei hatefull propagandainnstilling mot deim som hadde slutta seg til N.S. fyre eller etter 1940.

Om Quisling sjølv høyrer vi m. a., at han «vilde gjøre seg til herre over tro og samvittighet hos folk. Han svor Hitler troskap», — og seinare, det norske folket «skulde slavebindes under Hitler og Quisling» (Skretting).

Som stundom elles er det her og Tormod Knutson som slær seg mest laus. Med overskrifta «Vidkun Quisling» serverer han i sogestil dette oppkoket:

Det var i Norge en mann som hette Vidkun Quisling. Han hadde noen år før verdenskrigen fått i stand et lite politisk parti som han kalte Nasjonal Samling. Denne mannen hadde alt før tyskerne overfalt oss stått i samband med Tysklands fører, Adolf Hitler, og hemmelig lovt å hjelpe tyskerne når de kom til Norge. Nå krevde de derfor at kongen skulle kvitte seg med den gamle regjeringa og la Quisling lage ei regjering av sine partifeller. Men kongen sa et avgjort nei til dette kravet. Quisling ble så likevel av tyskerne gjort til statsminister, og han fikk i stand en slags regjering. Men snart fant tyskerne ut at de kanskje kunne ha større von om å vinne nordmennene om de skilte seg med Quisling, og så ble det utnevnt et såkalt administrasjonsråd av gode nordmenn. Men det syntte seg snart at de ville ikke danse etter tyskernes pipe, og så ble Quisling på nytt lag statsminister med ei regjering av norske landsforrædere, og de ble stående til verdenskrigen var slutt. De var bare nikkedokker for tyskerne og var vanvørt og hata av alle gode nordmenn.»

Det er mogleg at T. Knutson er so naiv og ukunnig om Vidkun Quislings innsats, og kva som faktisk gjekk fyre seg i den tida, at han trur på denne framstillinga si — ein fær næstan vona det for hans eiga skuld. Men at dei som sak-kunnige skal vera og det norske Kyrkje- og Undervisningsdepartement kan godkjenna ei slik framstilling, som ikkje berre er reint einseitig tendensiøs, men på fleire punkt heilt misvisande, det er utruleg. Har dei i det heile ikkje set det? Eller har dei beintfram late att augo for dei mistak som finst, og berre viljo stø opp under tendensen i det? Det vi kallar «einsretting» altso.

At Quisling i midten av desember 1939 hadde havt møte med Hitler, har vi visst sidan rettsaka mot han kom opp på ettersumaren 1945, men det var svært få av partimedlemene som hadde høyrte gjete det før. At han hadde lova å hjelpa

tyskarane når dei kom, veit kanskje T. Knutson og sume andre. Tyskarane sjølve visste det ikkje. Det faktiske er at det tyske åtakket 9. april kom like uventa for han som t. d. for medlemene av det norske riksstyret. At han den dagen let seg overtala til å stiga fram som statsminister — etter konge, riksstyre og storting hadde rømt Oslo, kom like brått på den tyske ministeren der, som på utanriksminister Ribbentrop og Adolf Hitler sjølv. Quisling skal sjølv ha karakterisert det som ei dumheit. Men ein kan gå ut frå at han gjorde det med den ærlegaste vilje til å gagna folk og land ut frå sitt syn.

Vidkun Quisling gjekk ikkje erend korkje for tyskarane eller seg sjølv. «Warum denn nicht» skal Hitler ha sagt, då minister Brüderer den 9. april om kvelden melde om Quislings sjølvtekte makt. Og nokre dagar seinare (13/9) sa han til Scheel, den norske ministeren i Berlin: «Es ist mir egal, wer da oben regiert» (det er meg det samme hvem som styrer der oppe). Han arbeidde med deim som var der, og dersom der ingen var, vilde han berre tilsetja ein militærguvernør (U. K. Bilag II, s. 326). Den 15. april vart administrasjonsrådet tilsett i høgtidleg møte av tyske og norske, og Quisling drog seg attende. Men då heller ikkje dette førde til utjamning med kongen, mens dei norske krigsbuingane auka på, fall minister Brüderer som frå tysk side var hovudmannen i arransjementet, i unåde og vart avsett. Og straks etter kom Terboven, ein av Hitlers gamle stridsfelagar som Reichskommissar, og med han fylgde og den tyske politimakt Gestapo (Geheime Staatspolizei). Terboven sat sidan som høgste autoritet i det okkuperte Noreg like til frigjeringa, og om den mannen er domen samrøystes både frå jøssingar og N.S.-folk. Han ble Noregs ende ånd i de neste fem årene, segjer M. Jenssen i læreboka si for realskulen. Då Quisling seinare vart ministerpresident i 1942, var det fyresetnaden at Terboven skulde kallast heim, og Quisling gjorde sitt yteste for å bli kvitt han, men til fånytt. Det kan vera grunn til å finna det leidt at Quisling då ikkje tok konsekvensen av det og drog seg attende. Dette er i stutte drag den verkelege saga som ho gjekk fyre seg.

Administrasjonsrådet representerte den norske styremakt andsynes tyskarane i tida frå 15. april til 25. sept., og var likeso avhengig av Terboven og det tyske okkupasjonsstyret som nokor «nazistregjering» seinare. Då det vart avsett av Terboven, hadde tyskarane «norsk arbeidsliv, norsk produksjon og norsk næringsliv i det heile under sin kontroll», segjer U.K. (Innstilling s. 231). Dei var med andre ord berre «nikkedokker for tyskerne» dei og, om ein skal nytta T. Knutsons historiske sjargong.

Det kommissariske rikstyret som kom etterpå, der alle på tri nær var medlemmer av N.S., kunde berre halda fram i same faret og prøva koma ut av det med okkupasjonsmakta so godt det let seg gjera. Det same fekk Quisling og røyndå han i jan. 1942 vart sjef for et reint N.S. riksstyre.

RETTSOPPGJERDA

Ved frigjeringa i mai 1945 vart «jøssingene sloppet ut av fangeleirene, og nazistene ble satt inn i stedet», som M. Eriksen fortel. «Gutta fra skauen og norske polititropper, som var blitt opplært i Sverige, overtok vaktholdet» og arresterte nazister og de verste tyskere. Senere kom britiske og amerikanske tropper til landet», segjer B. Stokke om det same. Og han legg til: «Oppgjøret med landssvikerne ble et uhyggelig kapittel. Domstolene tok til å arbeide.» Hæreid, som elles berre gjev eit stutt summarisk oversyn over hendingane i desse åra og i det helle er minst å finna åt av desse lærebøkne, nemner og dette. «Quisling og mange utsen N.S.-folk ble satt i fengsel og får sin straff etter lov og dom. «Føreren» ble dømt til døden og henrettet i oktober 1945».

For eingongs skuld kan vi då slå fast, at dei ikkje fortel noko rangt, eller historisk gale. Men likevel blir det ikkje rett. For rettvisa krev noko meir. Dei konsentrasjonslæger og fengsel som dei ca. 15 000 N.S.-fangane vart sette i, kunde i alle måtar mæla seg med deim som jøssingfangane hadde lært å kjenna, og framferda både mot deim som var sette fast og dei heimeverande var verre, allvisst den fyrste tida.

Til det kom, at då domstolane kom i gang, var det «anordninger» frå London, og seinare lover med tilbakeverkande kraft dei dømde etter. «Norge var ikke lenger et rettssamfunn» segjer Aksel Skretting s. 240, der han talar om fengseling og fangelæger i tyskartida. Men det kan ein med same, jamvel større rett segja om desse fyrste etterkrigsåra og. Dei hadde i minste ikkje krigsomsyn å orsaka seg med no lenger.

To av lærebøkene, Aksel Skretting og Tormod Knutson gjet ikkje om rettsoppgjerdsia med eit einaste ord. Med same kan det og vera grunn til å peika på at inga av alle dei fem bøkene nemner «den norske legion» eller norsk krigsinnsats på tysk side mot Russland i det heile. Det skal tegjast om det i denne etterkrigstida. Men bort imot 700 nordmenn let livet på austfronten.

BILETE

Alle historielærebøker er for tida meir eller mindre illustrerte. Bileta er gjerne det fyrste dei unge lesarane ser etter, og under kvart finn dei nokre ord til rettleiding. Desse rettleidingane er som teksta elles i dei bøkene det her gjeld. Eit par døme. Under biletet av eit møte millom Hitler og Mussolini har B. Stokke m. a. sett desse orda: «Hitler ville ha herredømmet over hele verden og satte alt inn på å nå dette målet». Ja, kvifor skal ein spare på konfekten? Det er berre det å segja, at den sanne saga ingenting fortel om det. Hitler heldt seg til Europa og fekk meir enn nok å gjera med det, og med å hjelpa Mussolini, sambandsfelagen sin, i Nordafrika.

Tormod Knutson har heilt 18 bilete på dei 12 sidone om «Norge i trelleband». Det vert soleis den reine biletboka for ungane. På side 182 og 183 finn ein bilete av to krigsbranner. Over det eine står det «Kristiansund brenner etter tyskernes bombardement». Over andre derimot berre «Kirkenes i brann». Her har bokskrivaren «gløymt» å skriva «etter russisk bombardement», — eller kanskje det var engelsk? Tysk var det i alle fall ikkje. Nokre sidor lenger fram finn du eit nytt brannbilete «Et bilde fra Narvik under annen verdenskrig». Heller ikkje her er det fortalt kven som hadde skote byen i brann, — for det var vel engelskmennene. — Borna som ser desse bileta, går sjølv sagt ut frå at det var tyskarane som var saka i alle tri tilfelle. Men kanskje det var meininga med det og?

Skanche og Berggrav

På rettsmøtets annen dag eksaminerte lagmann Solem professor Skanche om de forskjellige poster i tiltalebeslutningen. Under avhøret vedt. post 10 spurte han om Skanche hadde sendt forbud til prestene den 13. september 1941 mot å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo (henrettelsen av Hansteen og Wickstrøm).

Skanche svarte: — Hadde jeg gjort dette, måtte jeg nok ha erkjent meg skyldig.

Lagmannen: — Er det ikke blitt gjort?

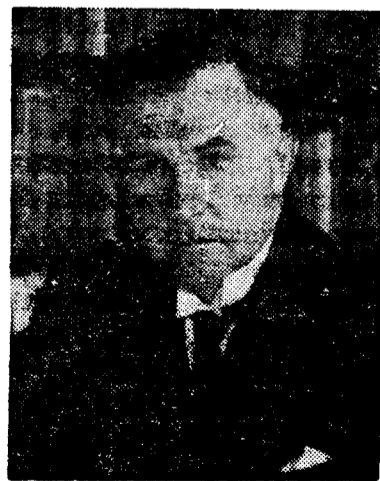
Skanche: — Jo.

Lagmannen: — Hvem har gjort det?

Skanche: — Berggrav.

Ovenstående er hentet fra Alex. Langes gjennomgåelse av dødsdommen over professor Ragnar Skanche, som nå foreligger i brosjyreform. — Den koster en krone og kan

fåes i Folk og Lands ekspedisjon, hos Helge Johannesen, Teatergt. 6, Oslo, og hos Carl Madsen, Trondheim.

BISPEN

R. Gjessing

Urmaker
D r a m m e n
Tlf. 25 07

Jeg er ingen landssviker

Trygve Engens bok med ovenstående titel fortjener en bedre skjebne enn tilfellet er. Når en ildsjel for sannhet og rett og norskdom skriver en slik bok og ikke finner et forlag som er villig til å utgi den, går han hen og pantsetter sitt jordiske gods for å få boken ut. Ikke for å tjene penger på den — men for at verden skal få vite hva han mener om etterkrigstidens dømmesyke og den urett som er begått.

For dem som ennå ikke har lest boken vil vi gjøre oppmerksom på at den ikke er noe propagandaskrift for en bestemt politikk, men er en grundig gjennomgåelse av mellomkrigsårenes politiske utvikling skrevet på en frisk og klar måte.

Leseren griper seg stadig i ånikke gjenkjennende til de forskjellige merkepunkter som behandles. Boken går videre — behandler krigstiden og okkupasjonstiden på samme klartseende og nøkterne måte og slutter med rettsløshetens høykonjunktur etter at Tyskland strakte våpnene.

Boken som på et par unntagelser nær ble tidd ihjel av den norske presse, er neppe å få kjøpt i bokhandelen lenger, men kan sikkert fås hos forfatteren, adresse Straumholmen p. å., og den koster kr. 10.—.

F. B. K.

Benytt

HÅNSKOMAKEREN

i Neuberget. 15 - Oslo

MJØNVOLD KAFE

Brandbu, Hadeland

anbefales

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og utgiver:

FINN BRUN KNUDSEN

Utkommer i Oslo

Redaksjon:

Telefon 55 76 56

Ekspedisjon og kasse:

Postboks 3214, Oslo

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:

Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00

pr. halvår. Sverige, Dan-

mark: kr. 20.00 pr. år,

kr. 10.00 pr. halvår. Ut-

landet for øvrig: kr.

24.00 pr. år, kr. 12.00 pr.

halvår. I nøytralt omslag

kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00

pr. halvår.

Løssalgspris: 40 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte

Bruk postgirnr. 16450

Sambandstrykkeriet

Oslo